

Hồi thứ 42

An Phúc đánh thua Phi Long các Triệu Hồ thân phục Kim Ngao hùng

Lúc Tống thành Ân thấy bọn võ cử Sơn Đông quyết ý gây dữ như vậy, thì kêu bọn võ cử tỉnh mình trở về hội quán thương nghị rằng:

- Chúng ta sắp đặt mưu kế sẵn sàng, làm cho chúng nó thất kinh một phen, thì mới hết điều hậu hoạn.

Bọn võ cử nói:

- Bây giờ phải liệu làm sao, trừ cho được bọn ấy ?

Tống Thành Ân nói:

- Theo ý tôi tưởng thì chúng ta phải làm kế mai phục, dụ cho chúng nó tới núi Hỉ phong, rồi la lên một lượt làm thủ vĩ hiệp công, thì ắt thắng được.

Bọn võ cử đều khen kế hay. Bèn sai người đến hẹn ngày giờ với bọn Sơn Đông được giao chiến.

Nói về bọn võ cử Sơn Đông thấy bọn võ cử Quảng Đông sai người hẹn này giao chiến thì cũng y kỳ đến đó đánh.

Đánh chưa bao lâu, bọn võ cử Quảng Đông rùng rùng chạy hết. Bọn Sơn Đông không rõ là kế dụ địch, cứ việc rượt theo.

Ngã ra theo được bảy tám dặm đường, tới núi Hỉ phong thấy có một tốp cử tử áp ra chặn phía sau lại, bọn cử tử phía trước trở lại hiệp công, vây bọn Đơn Như Hoè vào giữa mà đánh.

Bọn Đơn Như Hoè thủ vĩ bất nan tương cố, cự địch không lại, tả xông hữu đột ráng đánh hết sức mới ra khỏi vây võ chạy tứ tán. Bọn võ cử Quảng Đông cũng không truy cản, trở về hội quán dọn tiệc ăn uống với nhau.

Còn bọn võ cử Sơn Đông thấy bọn võ cử Quảng Đông không theo thì gom nhau lại, rồi trở về hội quán thương nghị mưu kế báo thù Lúc ấy Đơn Như Hoè nói:

- Chúng ta bị nó làm kế mai phục, cho nên phải thua. Vả chăng đường đó là của triều đình, để cho cử tử dượt ngựa, lẽ nào lại phân riêng ra cho

người Quảng Đông được choán một đường, tôi dám chắc là tại Tống Thành Ân, Bạch An Phúc và bọn cử tử, ý là phe đảng Quảng Đông đã mạnh lại đông cho nên tính bề

cường chiếm đường ấy, được có dượt ngựa rộng rãi. Bây giờ chúng ta không lẽ chịu thua, để tới đến tại Quảng Đông hội quán giao với bọn nó cho rành, hễ mình đánh thua một trận nữa thì chịu nhận thua, đành để đường ấy cho nó dượt ngựa, còn như trận này nó bị thua, thì nó phải để đường cho mình dượt ngựa. Hễ nó chịu theo như vậy, chúng ta cũng ráng sức đánh với nó một trận nữa.

Các cử tử đều khen phải.

Lúc gần ra đi, Đơn Như Hoè lại nói với các bằng hữu rằng:

- Một mình tôi nói với nó, như nó lấy điều lẽ nghĩa thì chẳng nói chi, nếu nó làm ngang, ý muốn gây dữ, thì một mình tôi chắc là không dám cãi lấy với nó. Ấy vậy, phải chọn bảy tám người cho mạnh mẽ và cho lanh lợi, được có tới đó mà nói với nó, hễ nó làm thình thì cũng làm lảnh, bằng nó gây dữ thì cũng gây dữ với nó. Các cử tử đều khen phải, bèn chọn bảy tám người mạnh mẽ và lanh lợi khiến theo Đơn Như Hoè mà thẳng tới Quảng Đông hội quán.

Đến nơi, bọn Tổng Thành Ân cũng lấy lễ mà tiếp rước như thường. Thết đãi xong rồi Đơn Như Hoè nói rằng:

- Tôi muốn nói với liệt vị một điều, không biết liệt vị có bằng lòng không ?

Tổng Thành Ân nói:

- Túc hạ nói gì thì nói, như vừa ý được thì tôi cũng vâng lời.

Đơn Như Hoè nói:

- Đường dượt ngựa của các tỉnh phía Sơn Đông thì liên tiếp với đường Quảng Đông. Chúng tôi thấy đường Quảng Đông ít người dượt ngựa, cho nên qua đó mà dượt, ngã ra mới qua đến đó chưa kịp dượt đường nào, mà đã sinh chuyện tranh đấu như vậy, chúng tôi cũng khó nổi nhin. Bây giờ đến đây xin cùng liệt vị một điều như muốn hòa hảo với nhau, phải cho chúng tôi mượn đỡ đường ấy mà dượt ngựa ít ngày, hễ cuộc thi xong rồi, thì chúng tôi trả lại lập tức.

Tổng Thành Ân nói đường ấy cũng có duyên cớ, cho nên chúng tôi mới nói, còn như quả là đường của Triều đình, thì chúng tôi có giành làm gì.

Bạch An Phúc nói:

- Tổng huynh chẳng cần phải cắt nghĩa làm gì, vả chăng mấy đường ấy đều có cấm thê, hễ thấy đó thì các ông đã biết rồi.

Bèn nói với Đơn Như Hoè rằng:

- Túc hạ trở về nói với các vị võ cử bên ấy, khiến họ đừng tưởng chuyện quấy mà sinh rầy rà, còn như quyết giành cho đường đảng ấy thì phải giáp chiến với nhau một trận nữa, hễ chúng tôi bị thua thì mới chịu nhượng đường ấy.

Bọn Đơn Như Hoè nghe nói, liền đứng dậy nói lớn rằng:

- Chúng tôi đến đây là quyết ý giao lại cho rành, được có giáp với nhau một trận nữa, hễ chúng tôi đánh thua thì phải để đường cho liệt vị dượt ngựa, không dám léo tới chỗ đó,

còn như liệt vị đánh thua thì phải giao đường lại cho chúng tôi, chẳng được nói điều gì nữa. Ấy vậy chúng ta tới tại Phi Long các, mà đánh với nhau.

Nói rồi liền từ giã ra về.

Lúc ấy Tổng Thành Ân nói với Bạch An Phúc rằng:

- Khi nầy nhân huynh nói cứng với nó, cho nên nó hẹn tới tại Phi Long các mà đánh, bây giờ nếu chúng ta không đánh với nó thì dở, còn đánh mà thua, thì lại thất danh hơn nữa.

Bạch An Phúc nói:

- Nhân huynh sao nhất lăm vậy, để mai tôi đi trước giáp chiến với nó, còn liệt vị theo sau tiếp ứng, phen này chúng ta đều phải ráng sức làm cho bọn nó khi phải phục mới thôi, dầu chẳng may mà bị thua nó, thì cũng phải lập kế báo thù, đừng để cho bọn nó khinh dễ.

Ai nấy đều khen là người khăng khái, bèn sai người đi đến Phi Long các mà thăm nghe hư thật.

Còn bọn Đơn Như Hoè về đến Sơn Đông hội quán, các cử tử nghinh tiếp mà hỏi rằng:

- Liệt vị nhân huynh qua đến Quảng Đông hội quán thương nghị thể nào, chúng nó có đàn đờ cho chúng ta vượt ngựa đường ấy hay không ?

Đơn Như Hoè tỏ thuật các lời Tổng Thành Ân và Bạch An Phúc đã nói khi đó cho các cử tử nghe rồi, lại nói với các cử tử rằng:

- Chúng ta phải làm cho nó khiếp phục thì mới được êm, nếu để như vậy, tranh đấu chừng nào cho dứt !

Các cử tử hỏi:

- Nhân huynh có mưu kế gì chẳng ?

Đơn Như Hoè nói:

- Việc này phải tính cho được vạn toàn rồi sẽ tính mới được, nếu tính theo việc cầu may, e khi chẳng khỏi hư bại.

Các cử tử nghe nói đều đồng ý lo kế, kẻ tính phương này người lo thể khác, nghị luận rộn ràng không ra gì hết.

Đơn Như Hoè nói:

- Phi Long các là chỗ cây cỏ rậm rạp, đường xá quanh co, mà lại chỗ cao chỗ thấp, nếu chúng ta sắp đồ dẫn hỏa cho sẵn, mai phục nơi chỗ rậm rạp, dụ cho bọn nó đến đó, nổi lửa đốt rừng, ứng lên mà đánh thì thắng nó ắt được.

Các cử tử đều khen rằng:

- Đơn huynh lập kế rất hay.

Bèn rủ nhau đến tại Phi Long các mà hội chiến.

Lúc ấy người thám thính của bọn Quảng Đông dò được tin ấy, lật đặt trở lại Quảng Đông hội quán mà báo với anh em Bạch An Phúc.

Bọn ấy nghe báo thì chùng kéo tới Phi Long các giao chiến.

Đến nơi thấy bọn cử tử Sơn Đông cũng gom nhau lại nơi phía hữu các ấy.

Nguyên khi ấy Đơn Như Hòe đến trước thì đã sắp đặt người nào phải phục chỗ nào, rồi mới gom lại nơi phía tả các ấy mà chờ bọn Quảng Đông đến đó.

Bọn Quảng đông không rõ cơ mưu cho nên mới phải thua trận ấy.

Ngày thứ hẹn nhau đánh tại trước cửa Phi Long các.

Đánh được vài mươi hiệp bọn Sơn Đông đối địch không lại.

Đơn Như Hòe lật đặt ra trận tiếp ứng mà đánh với Bạch An Phúc, đánh được năm bảy hiệp, cũng chịu thua mà chạy.

Tư Mã Thoại Long, Lý Lưu Phương thấy bọn mình có thể mạnh mẽ, thì giục cử tử rượt theo mà đánh.

Theo được năm sáu dặm, đến một chỗ kia, rừng rú rậm rạp mà không thấy bọn cử tử Sơn Đông, thì bọn cử tử Quảng Đông mới tỉnh ngộ, biết rằng mình đã mắc mưu dụ địch, lại sợ về việc hòa công, bèn hội nhau trở lại cho kịp.

Ngã ra vừa mới trở lại đã nghe một tiếng pháo nổ, bốn phía rừng đều có Lửa cháy rần rần.

Bọn cử tử Quảng Đông kinh hải, kiếm đường mà chạy, chẳng dè chạy ra phía nào, đều có bọn cử tử Sơn Đông đón đường mà đánh. Bọn Quảng Đông ráng sức cự địch.

Song khi đương đánh phía trước lại bị bọn cử tử ở phía sau lưng áp tới làm cho bọn Quảng Đông lưỡng đầu thọ địch, thấy đều kêu trời liên thỉnh, vỡ chạy tứ tán.

Bọn Sơn Đông thấy vậy cũng rộng lòng dung thứ không thèm đuổi theo, rủ nhau trở về hội quán.

Còn bọn cử tử Quảng Đông chạy ra khỏi rừng, cũng gom nhau lại trở về hội quán.

Về tới nơi, Tổng Thành Ân thương nghị với bọn cử tử ấy rằng:

- Chúng ta bị thua trận này, chắc là chúng nó chiếm đoạt đường dượt ngựa của chúng ta rồi. Bây giờ chúng ta không lẽ nhịn thua, phải tính thể khác mà trừ chúng nó. Vậy liệt vị có kế gì chẳng ? Bạch An Phúc ngẫm nghĩ giây lâu rồi mới đáp rằng:

- Tôi nhớ lại, có một người này trừ bọn Sơn Đông rất dễ.

Các cử tử đều hỏi:

- Người ấy là ai đâu ?

Bạch An Phúc nói:

- Người ấy bà con với tôi tên là Trần Hi Nhan, sức mạnh vô cùng bây giờ cũng dự về việc khảo thí nơi võ trường, lại được làm chức cai quân, nếu cậy được người ấy báo thù

thì trâu phục bọn Sơn Đông rất dễ, song e va sợ mang tiếng mà không chịu giúp chúng ta. Các cử tử nói:

- Lời ấy rất phải, Trần Hi Nhan đã có sức mạnh lại có quyền thế nếu va chịu giúp chúng ta, lẽ nào bọn ấy không phục. Vậy thì Bạch huynh đến thử năn nỉ với va, may khi va cũng tưởng tình mà giúp sức.

Bạch An Phúc nghe theo, bèn đến ra mặt Trần Hi Nhan mà tỏ thuật đầu đuôi và xin giúp sức báo thù.

Trần Hi Nhan nói:

- Tôi cũng có hay huyện ấy, song vì lánh việc hiểm nghi, cho nên không dám ra mặt mà giúp sức. Nay nghe tức hạ tỏ việc bọn cử tử Sơn Đông khinh thường bọn Quảng Đông như vậy tôi cũng đem dạ bất bình, vậy tức hạ hãy trở về hội quán mà an nghỉ, để tôi tính kế binh vực.

Bạch An phúc rất mừng, bèn từ giã trở về hội quán.

Ngày thứ, có người đến với bọn cử tử Quảng Đông rằng:

- Không biết ý gì, hôm nay bọn cử tử Sơn đông không dám dượt ngựa nơi đường Quảng Đông, kéo nhau trở lại hội quán hết rồi. Bọn Bạch An Phúc nghe nói rất mừng, kể chắc là Trần Hi Nhan đã chế phục bọn Đơn Như Hòe được rồi.

Bèn thương nghị cùng các cử tử, sắm sinh lễ vật đến tạ Trần Hi Nhan và mời tới tại hội quán để mở tiệc rất lớn.

Lúc ấy có quan Tổng binh trấn ngoài mé biển, tên là Diêu Văn Thăng nay đã dẹp yên nước Hải Ba, vua nước ấy phải dâng biểu chịu cống mỗi năm, lại có dâng một con gấu xứ ấy, tên là gấu Kim Ngao, gấu ấy bề cao bốn thước, bề dài từ đầu chí đuôi tám thước, mình giống mình trâu, miệng như miệng chuột, sắc lông lại vàng, sức mạnh thái quá.

Diêu Văn Thăng thấy vua Hải Ba chịu dâng thứ lạ như vậy cùng có lòng mừng, nhưng mà không dám tự chuyên, bèn dâng Sứ thần về triều, được có tâu cùng Thiên tử.

Về đến Kinh đô, Diêu Văn Thăng dắt Sứ thần vào nơi Hoàng Hoa quán an nghỉ.

Lúc ấy lại có Nhan Như Thám dẹp được nghịch thần là Cao Phát Sĩ, nay vâng chiếu triệu về triều. Nhan Như thám là người Quảng Đông, cho nên bọn cử tử Quảng Đông hay Nhan Như Thám về, thấy đều mừng rỡ, lật đặt nghinh tiếp vào nhà hội quán dọn tiệc thết đãi.

Trong khi ăn uống đàm đạo cùng nhau, nói đến chuyện Đơn Như Hoè cậy mạnh làm ngang, chiếm đoạt đường ngựa, nay nhờ thế lực của Trần Hi Nhan mà lấy lại được, cho nên dọn tiệc ăn mừng như vậy đó.

Nhan Như Thám nghe nói nổi giận bèn nói rằng:

- Nếu bọn Sơn Đông làm ngang như vậy, thật là không kiêng vương pháp, chẳng kể triều đình, tự tư dĩ hậu, chúng nó êm đi thì thôi, nếu còn làm ngang giành đường ấy nữa, thì tôi vào châu tâu rõ sự tình, ắt là chúng nó chẳng khỏi mang tai.

Bọn cử tử Quảng Đông đều mừng, ngỡ là mình đã có thể, bọn Sơn Đông không dám làm gì nữa rồi, chẳng dè bọn Sơn Đông còn muốn tranh nữa, ngặt vì kiếm chưa được thế. Nay nghe Diêu Văn Thăng về trào thì bọn Sơn Đông mừng rỡ hết sức.

Lúc ấy Đôn Như Hoè nói với bọn cử tử ấy rằng Diêu Văn Thăng là người đồng hương với chúng ta, mà lại là bà con với tôi nữa, nếu tôi đến tỏ với va về việc bị Trần Hi Nhan và bọn Quảng Đông hiếp đáp, mà xin va giúp sức, may khi va cũng nghe theo, nếu va nhậm lời chịu giúp thì bọn Quảng Đông ắt phải nhịn thua.

Các cử tử đều mừng, hỏi thúc Sơn Như Hoè phải đi lập tức.

Đôn Như Hoè từ giã bọn cử tử ấy, lên kiệu thẳng tới Hoàng Hoa quán.

Đến nơi ra mắt Diêu Văn Thăng xong rồi, thì Đôn Như Hoè tỏ thuật các việc cho Diêu Văn Thăng nghe và cậy giúp sức báo thù. Diêu Văn Thăng nói:

- Để mai tôi vào châu tau rõ các điều, mà xin trị tội mấy người làm đầu trong đám ấy xem thử chúng nó còn dám tranh hành nữa không.

Đôn Như Hoè nghe nói mừng rỡ hết sức, bèn từ tạ trở về hội quán.

Nói về Nhan Như Thám và Diêu Văn Thăng, đảng thì binh vực người Sơn Đông, một đảng thì binh vực người Quảng Đông.

Đêm ấy qua đến canh năm, hai người thay đổi triều phục thẳng tới Ngọ môn, cái lầy với nhau một hồi, đến chùng nghe tiếng chuông rung, hai vị đại thần lâm trào nhiếp chính.

Diêu Văn Thăng, Nhan Như Thám và văn võ bá quan vào châu xong rồi thì Diêu Văn Thăng tau rằng:

- Tôi đã dẹp yên Hải Ba quốc, vua nước ấy chịu đầu, sai Sứ thần tấn công một con gấu lớn tên là Kim Ngao hùng. Bây giờ còn ở nơi Ngọ môn mà đợi chỉ.

Hai vị đại thần chưa kịp phán dạy điều chi, kể thấy Nhan Như Thám tau về việc mình đã dẹp yên bọn gian thần Cao Phát Sĩ, rồi lại tau các việc Đôn Như Hoè và bọn cử tử Sơn Đông cậy mình làm ngang, chiếm đoạt đường riêng của Quảng Đông mà xin nhậm vị Đại thần phân đoán.

Diêu Văn Thăng nghe Nhan Như Thám tau như vậy thì liền quì xuống tau rằng:

- Nhan đại nhân binh người đồng hương ra tau như vậy thật là quấy lắm. Khi tôi về tới Kinh sư thì đã nghe hết sự tích cử tử Quảng Đông hiếp đáp cử tử Sơn Đông rồi. Nay Nhan đại nhân mong giúp kẻ dữ toan hiếp người lành như vậy, thật là bỏ luật triều đình, cúi xin nhậm vị Đại nhân thẩm xét. Vả chẳng đường dượt ngựa đó là của triều đình sắm cho cử tử tập luyện, nay bọn Quảng Đông chiếm cứ đường ấy, thật là không kể triều đình, cúi xin nhậm vị Đại nhân xét lại.

Nhan Như Thám nghe Diêu Văn Thăng tau như vậy thì nổi giận đứng dậy mà nói lớn tiếng.

Diêu Văn Thăng cũng nói lớn tiếng.

Hai đàn ông đối đáp với nhau một người một tiếng, hóa ra một đám mắng lộn tại giữa trà phòng.

Văn võ bá quan giải hòa không được, Trần Hoàng Mưu thấy vậy nghĩ ra một kế, bèn kêu tên hai người ấy nói rằng:

- Hai người chẳng nên tranh luận, để ta phán đoán cho mà nghe: Nay có Sứ thần bên nước Hải Ba, tấn công một con gấu lớn, bây giờ đang đợi chỉ nơi Ngộ môn. Ấy vậy ngày mai nhóm các cử tử Quảng Đông và Sơn Đông tựu lại giáo trường, rồi đem gấu ấy ra đó truyền cho cử tử trong hai tỉnh ấy như có người nào ra đánh sức một với gấu mà trừ nó được thì đường vượt ngựa đó thuộc về tỉnh của người ấy rồi, không ai còn nói gì nữa, còn như ai dớ bị gấu ấy giết chết thì thôi.

Diêu Văn Thăng và Nhan Như Thám đều bằng lòng vâng lời.

Hai vị đại thần truyền bài châu.

Diêu Văn Thăng và Nhan Như Thám đều về hội quán tổ thuật các điều trong trong lúc hội châu cho các cử tử nghe.

Các cử tử đều bằng lòng đánh cùng gấu ấy.

Ngày thứ, cử tử trong hai tỉnh đều đến giáo trường mà đợi.

Tới chừng nhị vị Đại thần ra đến đó thì truyền lệnh rằng:

- Cử tử Quảng Đông và Sơn Đông tranh đường vượt ngựa sinh rầy với nhau hàng ngày cho nên ta phải hội tại chỗ này, truyền cho bọn cử tử được rõ: Như trong đám cử tử có người trong tỉnh nào ra đánh sức một đấu với gấu Kim Ngao này mà thắng nó được, thì đường vượt ngựa thuộc về tỉnh ấy, không ai tranh trở gì được, còn như cự địch không lại gấu ấy, lại bị nó giết thì bọn đồng hương phải đem về chôn cất, không được nói tiếng gì cả. Lời ta đã định như vậy, ai muốn đánh với gấu ấy thì phải ra giữa giáo trường xưng tên họ cho ta biết rồi sẽ giáp chiến.

Nói vừa dứt lời, Diêu Văn Thăng ra giữa giáo trường xưng tên họ mình rồi mới nhảy vô trong rào, tới lại trước mặt gấu ấy, ý muốn đập một đập mà giết gấu ấy cho rồi, chẳng dè gấu ấy né khỏi làm cho Diêu Văn Thăng bị ngã giữa đất, gấu ấy nhảy tới bắt sống Diêu Văn Thăng xé thịt ra làm hai.

Lúc ấy Đơn Như Hoè vừa muốn nhảy vô cứu, song cứu không kịp, thấy Diêu Văn Thăng bị gấu xé thịt, thì lòng rất giận, hỏi bọn cử tử hiệp sức với mình, nhào đại vô rào trừ khử gấu ấy cho được, một là báo thù cho Diêu Văn Thăng, hai là lấy cơ giết được gấu ấy mà tranh đường vượt ngựa.

Chẳng dè gấu ấy rất mạnh, tuy các cử tử Sơn Đông hiệp sức đánh với nó, nhưng đánh cũng không lại, bị thương rất nhiều, chừng ấy liệu bề cự địch không lại, bọn cử tử Sơn Đông kéo nhau chạy rảo.

Còn bên phe cử tử Quảng Đông, là Tống Thành Ân ra đánh với gấu ấy, song đánh không lại, chút nữa đã bị gấu ấy giết rồi.

Triệu Hồ thấy gấu ấy đương rượt Tống Thành Ân thì nhảy ra rượt theo gấu ấy mà đập một đập tại xương đuôi rất nặng, gấu ấy bị đập rất đau, mình mẩy bải hoải, la một tiếng lớn dường như sấm.

Triệu Hồ thừa thế nhảy tới, cỡi đại lên lưng gấu ấy, một tay thì nắm gáy, một tay thì đánh loạn đả, hai chân thì thúc nơi hông mà hỏi gấu ấy rằng:

- Loài nghiệt thú, mi đã chịu phục hầy chưa ?

Lạ thay, gấu ấy là loài thú nhưng mà cũng hiểu tiếng người, khi nghe Triệu Hồ nói bấy nhiêu lời, liền quì móp cúi đầu đụng đất đôi ba phen làm như chịu lạy.

Triệu Hồ thấy vậy lòng không nỡ giết bèn buông gấu ấy ra không đánh nữa, lại dắt gấu ấy ra trước mặt nhị vị Đại thần mà phục mạng.